

KBr Flama'23

Alan Balzac
*La muerte de
la identidad*

Rocío
Madrid
Melilla

Ivette Blaya
*Simplemente
cortando*

Lucía Morón
*Te amo.
Yo tampoco.*

KBr Flama'23

KBr Flama neix amb el ferm objectiu de donar visibilitat al talent més jove que surt de les escoles de fotografia de Barcelona. Per a això, el centre de fotografia KBr Fundació MAPFRE compta amb la col·laboració imprescindible de Grisart, Idep Barcelona, IEFC i Elisava-Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona.

L'exposició KBr Flama'23 és la tercera edició d'aquest projecte i mostra els treballs d'**Alan Balzac** (Galícia, 1989), **Ivette Blaya** (Santa Margarida de Montbui, Barcelona, 2000), **Rocío Madrid** (Melilla, 1988) i **Lucía Morón** (Buenos Aires, 1984). La selecció de les propostes s'ha dut a terme mitjançant un procés de visionament a càrrec d'un jurat constituït per Mónica Allende (directora artística del Festival GetxoPhoto, Bilbao), David Armengol (director de La Capella, Barcelona), Irene de Mendoza (directora artística de la Fundació Foto Colectania, Barcelona) i Anna Planas (directora artística de Paris Photo).

Alan Balzac proposa una reflexió íntima sobre la recerca, la trobada i la destrucció de la identitat. **Ivette Blaya** empra la suggeridora figura del bonsai per reflexionar sobre les dinàmiques de dominació dels cossos que regulen la nostra societat. **Rocío Madrid** ofereix una mirada sobre la ciutat fronterera de Melilla –on l'autora va créixer– a través d'un filtre autobiogràfic i personal. **Lucía Morón** ens convida a qüestionar el paradigma de l'amor romàntic i el matrimoni, amb la voluntat de rompre amb determinades estructures culturals que es continuen perpetuant per inèrcia.

Alan Balzac

La muerte de la identidad

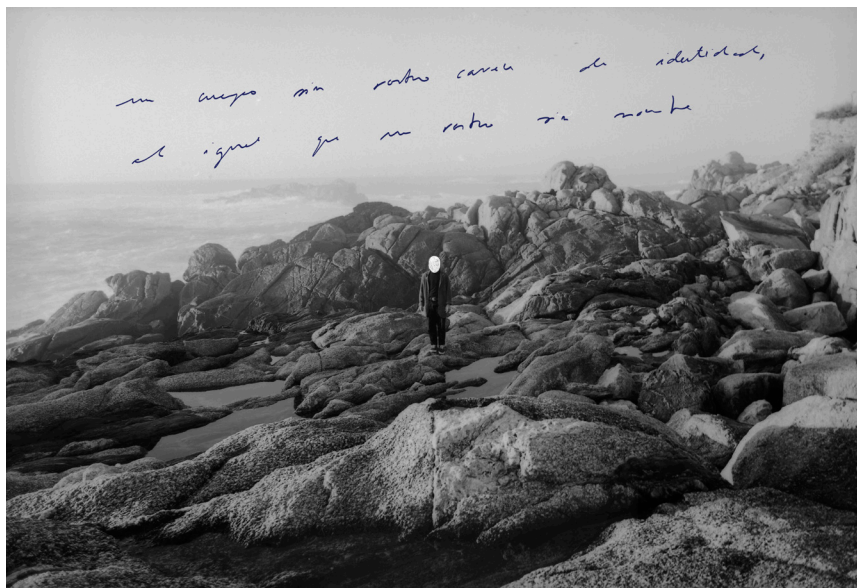
Alan Balzac, *La muerte de la identidad*, 2021 © Alan Balzac

«Trobar-se amb un mateix en la imatge. M'hi reconec perquè m'hi he vist, perquè els meus ulls es troben amb els seus ulls, els meus, que són els seus; un altre jo amb qui dialogo en el temps. Qui soc? Li ho demano i m'ho demano.»

La muerte de la identidad és un assaig, teòric i visual, que neix de la reflexió personal d'Alan Balzac entorn de la identitat. Autopublicat el 2022 en format de llibre, l'assaig teòric proposa una anàlisi que deriva d'estudis visuals, feministes, de gènere, entorn del cos i sobre el colonialisme, i examina els efectes que una identitat imposada segons el gènere, l'orientació sexual, la classe o la raça pot arribar a tenir en la definició d'un mateix.

Aquesta recerca, en la qual es qüestiona la posició privilegiada de l'home cishetero blanc i de classe mitjana, duu l'autor a postular noves mirades sobre la possibilitat de "ser". És d'aquestes mirades que emergeix la sèrie de fotografies, en les quals Balzac explora una altra manera d'autoconeixement mitjançant l'anàlisi d'un recorregut temporal que comença en la infantesa viscuda al costat del seu germà bessó, i acaba amb un estudi minuciós del cos adult i la seva consegüent fragmentació i desconstrucció.

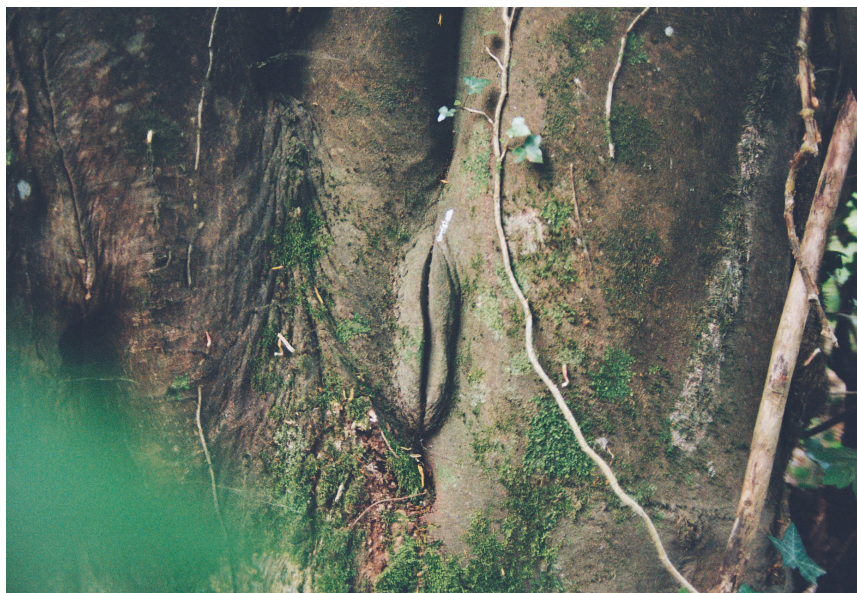

Alan Balzac, *La muerte de la identidad*, 2021 © Alan Balzac

Alan Balzac, *La muerte de la identidad*, 2021 © Alan Balzac

Alan Balzac, *La muerte de la identidad*, 2021 © Alan Balzac

Ivette Blaya

Simplemente cortando

Ivette Blaya, *Simplemente cortando*, 2022 © Ivette Blaya

A *Simplemente cortando* l'autora fa servir la càmera «com a aparell impressor de records i fonamentador de realitats presents i futures». Analitzant la tècnica que requereix el cultiu dels bonsais –ocupació a la qual el seu pare va dedicar moltes hores quan ella era nena–, el projecte posa el focus en l'educació i l'herència que reben els cossos en procés de creixement respecte de les dinàmiques de construcció de la pròpia identitat.

El procés de domesticació que s'executa en l'arbre per convertir-lo en bonsai es planteja com a metàfora d'un incessant procés d'educació i correcció, com també d'una permanent mirada policíaca i vigilant exercida des d'uns judicis morals heretats, concrets i particulars.

Amb un conjunt de cinquanta fotografies de bonsais – que formen part del patrimoni vegetal al costat del qual l'autora ha crescut– i una acció performativa, els cossos es plantegen aquí com a possible bosc: lloc encobert d'acollida i de resistència en contraposició amb la domesticació sota el jou de l'home.

Ivette Blaya, *Simplemente cortando*, 2022 © Ivette Blaya

Ivette Blaya, *Simplemente cortando*, 2022 © Ivette Blaya

Ivette Blaya, *Simplemente cortando*, 2022 © Ivette Blaya

Rocío Madrid

Melilla

Rocío Madrid, *Melilla*, 2021 © Rocío Madrid

Melilla és una ciutat fronterera del nord d'Àfrica, on l'autora va créixer i on viu actualment. Com a parapet per a l'allau de migrants en trànsit cap a Europa, és un espai físic ple de contradiccions que s'erigeixen en proves d'una idiosincràsia molt particular marcada per la història, el contrast cultural i la convivència dins d'un context que no hauria de tenir cabuda en un món cada vegada més globalitzat.

A causa de la crisi de la COVID-19, la frontera de Melilla va romandre tancada des del març del 2020 fins al maig del 2022, bloquejant completament el pas de persones i de mercaderies a banda i banda de la frontera. Aquest bloqueig va sumir la ciutat en un estat de recessió, que va afectar els habitants de Melilla, però sobretot la població flotant.

Partint del passeig diari, del quotidià, la autora analitza una societat en la qual determinades accions extremes (com ara el trànsit de persones malgrat el bloqueig o els "salts *risky*"), atesa la seva freqüència, acaben veient-se "normals".

Rocío Madrid, *Melilla*, 2021 © Rocío Madrid

Rocío Madrid, *Melilla*, 2021 © Rocío Madrid

Rocio Madrid, *Melilla*, 2021 © Rocio Madrid

Rocio Madrid, *Melilla*, 2021 © Rocio Madrid

Lucía Morón

Te amo. Yo tampoco.

Lucía Morón, *Te amo. Yo tampoco.*, 2021 © Lucía Morón

«Fa un cert temps vaig acompanyar la mare a buidar la casa de l'àvia.

Vaig decidir quedar-me dues coses:

una foto d'ella de petita agafant un rifle,

i el seu vestit de núvia, amb el qual jo em casaria.

Vaig recordar que el mateix dia que ella va morir (fa deu anys)

vaig decidir posar fi a la meva relació amb l'Alejandro.

Des d'aleshores no em vaig tornar a enamorar.»

Te amo. Yo tampoco. és un projecte que indaga sobre aquells mandats socials, culturals i familiars que moltes dones arrossegueu entorn de l'amor i el matrimoni. L'autora recopila i manipula fotografies dels àlbums familiars, de manera que els dona una nova vida i reescriu així un altre possible relat sobre les maneres d'estimar. Les imatges, que de vegades depassen el límit dels marcs, celebren un intent de trencar, o almenys qüestionar, el paradigma de l'amor romàntic.

Lucía Morón, *Asesinato romántico*, 2023. Part de la sèrie *Simplemente cortando*. © Lucía Morón

Lucía Morón, *Te amo. Yo tampoco.*, 2021 © Lucía Morón

Lucía Morón, *Te amo. Yo tampoco.*, 2021 © Lucía Morón

Lucía Morón, *Te amo. Yo tampoco.*, 2021 © Lucía Morón